

на той съ другитѣ опитни коледари.

Нищо, че пустиятъ му носъ не преставаше да извира. Нищо, че на сила го приеха въ дветѣ голѣми чети. Никой вече не можеше да каже, че не е редовенъ коледаръ...

Едритѣ снѣжинки се съеха бавно и разпрѣснато. Гочо повдигаше потуркитѣ си, тичаше следъ голѣмитѣ и, забравенъ отъ радостъ, крещѣше съ пи-скливо гласче:

— Коледаа! Коледа, хей! Коле-дее!

Борисъ Василевъ

ЖИВОТЪТЪ НА ЧОВѢКА

Направи Богъ земята и всички живи твари, па седна да почине катъ всѣки майсторъ стари. Щомъ седна, и човѣкътъ — най-висшето творене — предъ него тамъ застана и падна на колѣне. И тихо и смирено така му заговори:

— Благодаря ти, Боже, човѣкъ че мене стори, — но искалъ бихъ да зная, какво ми си орисалъ, и колко да живѣя въ тевтера си записалъ. И тъй му Богъ отвърна:

— Ще властвашъ надъ земята и всички земни твари въ полето и въ гората; доволно и честито живота твой ще мине. Човѣче, ще живѣешъ ти тридесетъ години.

— Какъ? ... Тридесетъ години! ... та туй е много малко! — простена човѣкътъ и се заплака жалко...

Въ туй време ето вольтъ — и той предъ Богъ застана, из-

мука важно, важно и речъ та-квазъ подхвана:

Азъ дойдохъ да узная какво си ми орисалъ, и колко да живѣя въ тевтера си записалъ...

И тъй му Богъ отвърна:

— Ти ще орешъ земята, безъ ропотъ ще създавашъ на другитѣ благата, а срѣдъ тегло безмѣрно живота твой ще мине. О, воле, ще живѣешъ ти тридесетъ години...

— Какъ, тридесетъ години! ... И десетъ ми сж много! ...

— Дай дващсеттѣ на мене, — човѣкътъ се обади.

— Да бжде, — Богъ отсжди и дващсеттѣ му даде...

Живѣе човѣкътъ, живѣе отъ тогава, но тридесетъ години